

Обучение в музикален фолклор

Димитрина Кауфман

(Резюме)

В наши дни след повече от век и половина действително се сбъдва пророчеството на Георги Сава Раковски. Българският фолклор си отива! За това търсим начините за запазване на късните му, последните прояви, на отраженията, на модификациите му. Записваме от все още живи носители на пределна възраст, опитваме се да им вдъхваме живот, да ги подмладяваме, да ги реанимираме, да ги завържем със следващи поколения, да им създадем самочувствие и самосъзнание за значимост. Подкрепяме следващите поколения да се вклиняват в групите на носителите, да приемат традицията по устен път и да могат да я понесат като своя. Учим се и учим другите да имитират старите изпълнители от по-старите поколения. Състоянието на фолклора в различните диалекти е различно, а и обучителите в тази традиция са родени в различни диалекти с различна степен на упадък на фолклора. Те са и с различна подготовка – носители на фолклора, запалени любители, читалищни секретари, народни изпълнители в известни музикални формации, народни изпълнители, които са питомци на средните и висшите училища по изкуствата, преподаватели по музика, диригенти, научни работници от БАН (Институт по изкуствознание, Институт за фолклор, Етнографски институт с музей).

Без да можем да изчерпим всички възможности за продължение на крехките остатъци от музикалния ни фолклор, в настоящата статия ние разглеждаме десетина подстъпи към тази мисия. В тези случаи и фолклорните терени са различни, и подготовката и концепциите на обучителите са различни. Естествено и резултатите са различни. Но това е пътят!